

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0112 van 3 maart 2015
in de zaak 1011/0909/SA/8/0854

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Marleen RYELANDT
kantoor houdende te 8000 BRUGGE, Filips De Goedelaan 11
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partijen:*

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Daniël DE CLERCK en Ivan COPPENS
kantoor houdende te 8000 Brugge, Hoogstraat 28 - Huis Empire

2. het college van burgemeester en schepenen van de **stad** ■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Antoon LUST en Jelle SNAUWAERT
kantoor houdende te 8310 Brugge, Baron Ruzettelaan 27
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 24 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 26 mei 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomende partijen en andere personen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■■ van 21 januari 2011 ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de eerste tussenkomende partij een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van een kunstgrasveld.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 12 december 2011 met nummer S/2011/0254 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkommende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de eerste kamer werd toegewezen werd op 7 november 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 25 november 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Marc BOES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ivan COPPENS die verschijnt voor de eerste tussenkommende partij en advocaat Jelle SNAUWAERT die verschijnt voor de tweede tussenkommende partij zijn gehoord.

De verzoekende partijen zijn schriftelijk verschenen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

■■■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 22 juli 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 12 augustus 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 15 oktober 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de eerste tussenkomende partij bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de “aanleg kunstgrasveld”.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Brugge-Oostkust’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 87, ‘Boeverbos’, meer in het bijzonder in een zone voor openbare gebouwen en gebouwen van openbaar nut (kantoren, diensten, verzorging, onderwijs, cultuur, kultus, jeugdlokalen), sportparken en sportinrichtingen en als nevenbestemming ééngezinswoningen.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, “Afbakening Regionaal Stedelijk Gebied Brugge”, dat werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Regering van 4 februari 2011. Het maakt echter geen deel uit van een deelgebied, zodat het niet onderworpen is aan specifieke stedenbouwkundige voorschriften.

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Op het perceel is eveneens de gemeentelijke verordening op het bouwen, verkavelen en op de beplantingen van toepassing, zoals goedgekeurd door de verwerende partij op 30 april 2009 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 mei 2009.

De stedelijke groendienst brengt op 11 januari 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit. Eén van de voorwaarden is het voorzien van een obstakelvrije ruimte van 8m voor de heraanleg van een fiets- en wandelpad, hetgeen betekent dat het nieuwe veld ca. 4m verplaatst dient te worden richting [REDACTED]

De stedelijke wegendienst brengt op onbekende datum een gunstig advies uit.

De stedelijke sportdienst brengt op 20 januari 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op onbekende datum een voorwaardelijk gunstig advies uit. Hij wijst op een aangepast plan dat op 22 december 2010 ingediend is en waarop een breedte van 8m is voorzien in functie van een fietspad.

De tweede tussenkomende partij verleent op 21 januari 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij en overweegt hierbij:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Voorliggende aanvraag betreft de vraag van de [REDACTED] voor het aanleggen van een tweede hockeyveld in kunstgras. Bouwplaats is gelegen tussen de [REDACTED] en maakt deel uit van het domein [REDACTED].

Op het domein zijn momenteel naast het bestaande hockeyveld, 3 natuurgrasvelden waarvan 2 terreinen permanent door [REDACTED] in gebruik zijn. Daarnaast is er nog een kleiner voetbalveld.

Er wordt gevraagd om op de plaats van dit kleiner voetbalveld een tweede hockeyveld aan te leggen. Het fiets- en wandelpad en het voetbalveld 2 van [REDACTED] worden hierbij opgeschoven richting [REDACTED]. Het vroegere veld 3 wordt ingericht als een trapveld en de verlichtingspylonen die nu geplaatst zijn tussen velden 2 en 3 worden verplaatst voor een optimale verlichting van dit nieuwe polyvalent trapveld. Hierdoor worden 2 duidelijke sportzones gecreëerd, één voor hockey, en één voor voetbal, gescheiden door het fiets- en wandelpad.

Voetbalveld 2 wordt aangelegd volgens de eisen van de [REDACTED] nl. 55m breedte speelveld (=minimumbreedte van een speelveld om erkend te worden voor officiële wedstrijden) + aan weerszijden 3m neutrale zone.

Voor de bestaande skate-infrastructuur dient een nieuwe locatie gezocht. We verwijzen naar het advies van de sportdienst waarin voorgesteld wordt om de skate-infrastructuur te verplaatsen naar het doodlopend stukje verharde weg naast de parking aan de watertoren, dit in samenspraak met de jeugddienst.

Alle kosten voor de heraanleg worden bekostigd door de [REDACTED]. Het stadsbestuur stelt evenwel voor dit project een toelage van 200.000 euro ter beschikking (zie Collegebeslissingen dd. 6 maart 2009 en 22 oktober 2010 en advies dienst Eigendommen).

Het ontwerp is voorts verenigbaar met de ruimtelijke omgeving en conform de goede ruimtelijke ordening

...

De tweede tussenkomenende partij koppelt de volgende voorwaarden aan de vergunning:

“ ...

- Het bijgevoegd goedgekeurd ontwerp waarvan de plannen genummerd zijn van 1/1 tot en met 1/1, is stipt na te leven.
- De afspraken met betrekking tot de veldverlichting moeten correct uitgevoerd worden: de resultaten van de verlichtingsstudie worden vooraf overgemaakt aan de dienst elektro-mechanica. Daarnaast moet ook tijdens de uitvoering (verplaatsing pylonen) contact worden opgenomen met de dienst elektro-mechanica.
- Bij herinrichting van het trapveld dient eveneens volgens gemaakte afspraken een bufferzone worden aangelegd van min. 3m breedte aan de westzijde.
- Het bijgevoegd advies van de Groendienst dient stipt te worden nageleefd.
- De Jeugddienst dient te worden betrokken bij de uiteindelijke verplaatsing van de skateinfrastructuur.

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen en anderen op 28 februari 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 5 mei 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, voornamelijk in afwachting van de resultaten van een geluidsstudie die in het licht van de

beoordeling van de goede ruimtelijke ordening een indicatie kan zijn van de hinder voor de omwonenden.

Na de partijen te hebben gehoord op 10 mei 2011, beslist de verwerende partij op 26 mei 2011 om het beroep ontvankelijk en deels gegrond te verklaren. Zij verleent de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden en overweegt hierbij als volgt:

“ ...

4 *Verslag provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar (art. 4.7.22. Codex)*

De Deputatie heeft kennis genomen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De conclusie luidt als volgt:

Het ontwerp voorziet in de aanleg van een kunstgrasveld voor het beoefenen van hockeytrainingen en wedstrijden. Volgens het plan zal het veld een lengte hebben van 100 meter en 55 meter breed zijn. Rondom het veld worden “dug –outs” geplaatst. Verder wordt voorzien in de aanleg van hekwerk met hoogte van 1 meter rondom het veld en ballenvangers met een hoogte van 6 meter achter de goals. Ook worden de bestaande verlichtingspalen verplaatst en nieuwe verlichtingspalen bijgeplaatst.

De aanvraag is verenigbaar met de bestemming sportparken en sportinrichtingen waartoe de zone overeenkomstig BPA 87 Boeverbos voorziet.

Overeenkomstig artikel 4.3.1 §1 VCRO dient steeds te worden nagegaan of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Nu de terreinen direct aan een zone bestemd voor woongebied aanpalen, dient bijzondere aandacht te worden besteed aan de hinder die de omwonenden kunnen ondervinden ten gevolge van de aanleg van een bijkomend volwaardig hockeyveld.

Het valt aan te bevelen om de resultaten van de geluidsstudie die binnenkort zal plaatsvinden, af te wachten. Evenwel dient te worden opgemerkt dat hockeyactiviteiten niet onder de toepassing van de VLAREM wetgeving vallen. Toch kunnen zij in het licht van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening een indicatie vormen van de hinder die omwonenden ondervinden van het reeds bestaande hockeyveld en een eventuele uitbreiding ervan. In de aanvraag werden overigens geen maatregelen voorzien om de geluidshinder enigszins te beperken. Minstens dienen op dit vlak enkele concrete en ernstige voorstellen te worden uitgewerkt. Ook op het vlak van mobiliteitsimpact dient bijkomende toelichting te worden verschaft.

Zonder de resultaten van de geluidsstudie kan de aanvraag vooralsnog niet gunstig worden beoordeeld. De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelt dan ook voor om het beroep gegrond te verklaren en de vergunning te weigeren.

4 *MOTIVATIE STANDPUNT DEPUTATIE*

De Deputatie motiveert haar standpunt als volgt:

4A *BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG*

De plaats van de aanvraag maakt deel uit van [REDACTED]. Het domein bestaat uit een hockeyveld en een oefenveld voor hockey, 2 voetbalvelden en één voetbaloefenveld. De omgeving van het terrein wordt in het oosten en het westen gekenmerkt door relatief

dichte bebouwing met ééngezinswoningen. Zowel in het zuiden en het noordwesten is de omgeving groen door de aanwezigheid van een parkgebied.

Het ontwerp voorziet in de aanleg van een kunstgrasveld voor het beoefenen van hockeytrainingen en wedstrijden. Meer specifiek wordt in de aanleg van een “waterveld” voorzien. Het betreft een veld bestaande uit zeer dicht kunstgras dat voor het gebruik ervan met een klein laagje water wordt bedekt door middel van een sprinklersysteem of waterkanon. Volgens het plan zal het veld een lengte hebben van 100 meter en 55 meter breed zijn. Rondom het veld worden “dug –outs” geplaatst. Er wordt ook voorzien in de aanleg van hekwerk met hoogte van 1 meter rondom het veld en ballenvangers met een hoogte van 6 meter achter de goals. Tot slot worden de bestaande verlichtingspalen verplaatst en nieuwe verlichtingspalen bijgeplaatst.

Dit dossier kent een historiek. Op 29 oktober 2010 werd bij de stad reeds een splitsingsnotificatie ingediend waarbij een deel van het aanpalend perceel , [REDACTED] werd afgesplitst om bij aanpalende sportvelden te worden gevoegd in functie van de uitbreiding/verplaatsing van het voetbalveld.

Gedurende de loop van de beroepsprocedure hebben [REDACTED], hun beroep ingetrokken.

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De plaats van de aanvraag ligt volgens het gewestplan Brugge – Oostkust (KB 7.04.1977) in woongebied.

De aanvraag dient getoetst te worden aan het BPA 87 Boeverbos. De aanvraag is verenigbaar met de bestemming de sportparken en sportinrichtingen waartoe de zone is voorzien. Het betreft bovendien een uitbreiding van de reeds aanwezige vergunde sportterreinen.

Het advies van de Wegendienst was gunstig. Het advies van de Dienst Eigendommen was eveneens gunstig.

Het advies van de Groendienst is voorwaardelijk gunstig. Vooreerst dient een groene bufferzone met een breedte van ten minste 3m te worden aangelegd ter hoogte van de westelijke zijde van het trapveld. De aanvraag voorziet tevens in de heraanleg van een wandelpad en fietspad tussen de hockeyvelden enerzijds en de voetbalvelden anderzijds. Om een obstakelvrije ruimte van 8m te kunnen voorzien met het oog op de heraanleg van deze paden adviseert de groendienst op het nieuwe voetbalveld ongeveer 4m ter verplaatsen richting de [REDACTED]. Er werden aangepaste plannen ingediend waarbij de obstakelvrije ruimte van 8m wordt voorzien met langs weerszijden een groenzone van 3m. De vrije zone van 3m ten aanzien van het voetbalveld dient onbebouwd te blijven. Op die manier wordt tegemoet gekomen aan de opmerkingen van de groendienst.

Ook het advies van de Sportdienst is voorwaardelijk gunstig. In tegenstelling tot een eerder advies kunnen de voorziene afmetingen van het nieuwe hockeyveld zoals voorzien op de plannen, worden behouden. De resultaten van de verlichtingsstudie dienen vooraf te worden bezorgd aan de Sportdienst en ook voor de effectieve plaatsing van de verlichting dient contact te worden opgenomen. Naast de Jeugddienst wenst ook de Sportdienst betrokken te worden bij de verplaatsing van de bestaande skate-infrastructuur.

Het ontwerp voldoet aan de bepalingen van de Brugse gemeentelijke verordening op het bouwen, verkavelen en op de beplantingen, van toepassing bij alle beoordelingen na 01 juli 2006

Het ontwerp voldoet aan de bepalingen van de gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater, die in werking trad op 1 februari 2005.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De plaats van de aanvraag maakt deel uit van het domein de [REDACTED], waar zich nu reeds enkele voetbalvelden bevinden alsook een volwaardig hockeyveld en een oefenterrein. Ten oosten van de velden paalt het domein aan woongebied. De aanvrager wenst een bijkomend volwaardig hockeyveld aan te leggen die door middel van een wandel- en fietspad waardoor als dusdanig een onderscheiden zone voor voetbal enerzijds en hockey anderzijds ontstaat.

Het domein is gelegen binnen een zone die volgens het BPA 87 Boeverbos ondermeer bestemd is voor de aanleg van sportparken en sportinrichtingen. Het loutere feit dat het voorwerp van de aanvraag in overeenstemming is met de geldende bestemmingsvoorschriften volstaat op zich niet om de vergunning te verlenen. Overeenkomstig artikel 4.3.1 §1 VCRO dient immers nog steeds te worden nagegaan of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Indien dit niet het geval is of wanneer die niet in overeenstemming kan worden gebracht door middel van het opleggen van voorwaarden, kan de vergunning alsnog worden geweigerd. Nu de terreinen direct aan een zone bestemd voor woongebied aanpalen, dient bijzondere aandacht te worden besteed aan de hinder die de omwonenden kunnen ondervinden ten gevolge van de aanleg van een bijkomend volwaardig hockeyveld.

In het beroepschrift verwijzen de beroepers naar de resultaten van een geluidsstudie die werd uitgevoerd op 28 januari 2011. De resultaten van deze geluidsstudie werden pas kort voor de hoorzitting overgemaakt aan de deputatie. Alvorens verder in te gaan op de geluidsproblematiek, kan nogmaals worden verwezen naar het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar waarin werd opgemerkt dat hockeyvelden evenwel niet vallen onder het toepassingsgebied van rubriek 32 "Ontspanningsinrichtingen en schietstanden" van VLAREM I. In het licht van de VLAREM kunnen zij dan ook niet als een hinderlijke inrichting worden beschouwd. Een geluidsstudie die deze normen als uitgangspunt hanteert is juridisch dan ook niet doorslaggevend. De resultaten van een dergelijke studie kunnen echter wel een indicatie vormen voor de mogelijke aanwezigheid van "abnormale burenhinder". Rekening houdend met het feit dat het woongebied rechtstreeks aanpaalt bij de sportterreinen is enige vorm van lawaaihinder immers onvermijdelijk. De discussie of de geluidshinder op grond van artikel 544 BW als abnormale burenhinder dient te worden aanzien behoort echter tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken. In het kader van deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag dient evenwel te worden onderzocht of de aanvraag, desgevallend met toevoeging van voorwaarden, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Naar aanleiding van de hoorzitting werden op 6 mei 2011 nieuwe geluidsmetingen uitgevoerd om het geluidsdempend effect van een Seyntex mat in combinatie met een dunne Rectitel mat te onderzoeken. Er kon worden vastgesteld dat het geluidsniveau daalde met 22 tot 25 dB(A). Vroegere metingen hebben uitgewezen dat het gemiddeld geluidsniveau tussen de 50 en 60dB(A) ligt en bij piekmomenten kan oplopen tot 80

dB(A). Het bekleden van de doelen met deze matten levert dan ook een reductie op van het geluidsniveau telkenmale het doel wordt geraakt. Op de hoorzitting werd door de beroepers evenwel gesteld dat het raken van de omheining minstens evenveel lawaai veroorzaakt. Dit werd nogmaals herhaald op een overlegvergadering dd. 24 mei 2011 tussen de aanvragers, de beroepers en een lid van de deputatie. De aanvrager wees erop dat het nieuwe terrein deels zal "verzinken" in de grond met de creatie van een betonnen wand van ca. 10cm rondom het veld als gevolg. Het beton zal zowiezo een dempend effect teweegbrengen maar op verzoek van de beroepers zal deze betonnen wand met zandzakjes worden bekleed. Zowel de bekleding van de doelen met Seyntex matten in combinatie met dunne Recitel matten, alsook het bekleden van de betonnen wanden met zandzakjes dient dan ook als voorwaarde te worden opgelegd. Deze geluidsdempende matten mogen enkel bij officiële wedstrijden worden verwijderd.

Naar aanleiding van datzelfde overleg van 24 mei 2011 werden door de aanvragers bijkomende voorstellen geformuleerd om tegemoet te komen aan de ergernissen van de beroepers. Door een tweede volwaardig hockeyveld aan te leggen kunnen de trainingen meer worden gespreid en zullen alle trainingen ten laatste op 22u eindigen. De lichten worden ten laatste een kwartier later gedoofd. Overigens wordt op het vlak van de belichting van het terrein gezocht naar mogelijkheden om eventueel van op afstand de lichten te doen. Omdat zowel in het beroepschrift als op de hoorzitting werd gewezen op geluidsoverlast die het gevolg is van rondhangende jongeren op de terreinen van het domein, wordt nagegaan of in het licht van de privacywetgeving camera's kunnen worden geplaatst rondom de hockeyvelden. Op die manier kunnen de "gebruikers" worden geïdentificeerd en kunnen verdere stappen worden ondernomen. Ook zou er op regelmatige tijdstippen voorzien worden in een overleg tussen het bestuur van de hockeyclub en de bewoners van het [REDACTED] anderzijds. In het kader van deze besprekingen engageert de aanvrager zich ertoe om verplaatsbare geluidsschermen te plaatsen achter de doelen, indien de andere maatregelen onvoldoende dempend effect blijken te hebben. In het licht van deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag neemt de deputatie akte van deze voorgestelde maatregelen en de belofte van de aanvragers om deze voorstellen hoe dan ook te realiseren. Evenwel kunnen in het kader van de stedenbouwkundige vergunning deze voorstellen niet bij wijze van voorwaarde worden opgelegd bij de vergunning. In tegenstelling tot het plaatsen van geluidsdempende matten, betreffen deze voorstellen geen aspecten van stedenbouwkundige aard. Voor problemen inzake openbare overlast dient te worden verwezen naar de gemeentelijk politiereglement als handhavinginstrument.

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd kort gewezen op het gebrek aan informatie omtrent de mobiliteitsimpact van de aanleg van een tweede hockeyveld. Hoewel hiervoor geen bezwaren werden geuit door de beroepers, werd in het licht van de devolutive werking van het administratief beroep, het nodig geacht dat hier enige toelichting over werd verschaft. Naar aanleiding van de hoorzitting werd in een bijkomende nota toegelicht dat er geen bijkomende mobiliteitsimpact kan worden verwacht ter hoogte van het [REDACTED] vermits de terreinen enkel toegankelijk zijn via de [REDACTED]. Overigens kan desgevallend ook van de parkeerfaciliteiten in de omgeving van het domein gebruik worden gemaakt. Zowel ter hoogte van de site van het [REDACTED] als van het [REDACTED] bevinden zich verschillende grote parkings. Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat op dit punt er zich geen problemen stellen.

De beroepers blijven volharden in hun eis om in de eerste plaats de ligging van het hockeyveld te verplaatsen richting de [REDACTED]. Niet alleen zou een dergelijke nieuwe inplanting het voorwerp moeten uitmaken van een nieuwe vergunningsaanvraag,

bovendien zijn de aanvragers niet de eigenaar van deze gronden. Het onderling van ruilen van gronden kan dan ook niet zonder goedkeuring van de Stad [REDACTED] die eigenaar is van de gronden, bovendien dient ook de voetbalclub die op dit ogenblik deze grond gebruikt, hiermee in te stemmen. Overigens zouden de kosten voor het verplaatsen van de velden, inclusief de bijhorende clubhuizen, een financiële last impliceren die niet in verhouding staat tot de aanvraag. Indien het nieuwe veld niet kan worden geherlokaliseerd wordt door de beroepers geëist dat er ter hoogte van het Kloosterhof vaste geluidsschermen worden geplaatst. Andermaal zou hiervoor een nieuwe vergunningsaanvraag moeten worden ingediend. Bovendien zullen dergelijke geluidsschermen een niet te onderschatten visuele impact hebben ten aanzien van alle bewoners van het Kloosterveld, dus ook ten aanzien van hen die in het kader van deze aanvraag niet betrokken zijn. Minstens dienen alle omwonenden hierover inspraak te hebben. Bijkomend bieden dergelijke schermen ook geen waterdichte garantie dat de geluidsdrempels, die juridisch niet bindend zijn gezien het voorwerp van de aanvraag, niet zullen worden overschreden.

Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat de aanvraag in overeenstemming kan worden gebracht met de goede ruimtelijke ordening mits het opleggen van de hierboven omschreven voorwaarden.

4D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag verenigbaar is met de bestemming van het gebied, dat dient te worden nagegaan of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, dat voor wat de geluidsmetingen betreft dient te worden opgemerkt dat hockey niet als een hinderlijke inrichting zoals omschreven in de VLAREM kan worden beschouwd, dat de resultaten van deze metingen juridisch niet bindend zijn, dat het bekleden van de doelen met geluidsdempende matten en het voorzien van zandzakjes tegen de betonnen rand van het veld een aanzienlijk geluidsdempend effect teweeg brengt, dat deze maatregelen als voorwaarde bij de vergunning moeten worden opgelegd om de aanvraag verenigbaar te maken met de goede ruimtelijke ordening, dat er bijkomende voorstellen werden geformuleerd om de overlast op verschillende punten aan te pakken, dat aan de eis van de beroepers tot herlocalisatie juridisch en praktisch niet kan worden gerealiseerd, dat het plaatsen van vaste geluidsschermen niet kan zonder inspraak van alle omwonenden en geen garantie biedt als oplossing voor de hinder.

...

De vergunning wordt verleend onder voorwaarden dat de doelen volledig worden bekleed met een combinatie van Seyntex matten en dunne Recitel matten en dat de betonnen rand rondom het terrein met zandzakjes wordt bekleed. Enkel bij officiële wedstrijden mogen deze matten en zandzakjes worden verwijderd. Deze voorwaarden dienen uiterlijk op 1 september 2011 te worden gerealiseerd.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.3.1. VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In hun toelichting stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij wel enigszins verwijst naar het negatief advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de noodzaak om aan de hand van een geluidsstudie de mogelijke aanwezigheid van abnormale hinder na te gaan, maar dat de verwerende partij anderzijds stelt dat de discussie en de beoordeling van de abnormale burenhinder tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken behoort. De verwerende partij houdt toch rekening met de resultaten van een geluidsstudie, die van 6 mei 2011, en zij maakt er zelfs een analyse van. Zij wijst ook op de resultaten van vroegere metingen die hebben uitgewezen dat het gemiddeld geluidsniveau tussen 50 en 60 dB(A) ligt en bij piekmomenten kan oplopen tot 80 dB(A). Uit de metingen van 6 mei 2011 is evenwel gebleken dat met een Seyntex mat en een dunne Recticel, het geluidsniveau achteraan de woning van de eerste verzoekende partij nog steeds 50,9 dB(A) is, daar waar de richtwaarde van VLAREM II tijdens de avondperiode (waar de meeste trainingen gehouden worden) 40 dB(A) is. Er is dus nog een belangrijke overschrijding.

De verwerende partij concludeert toch dat hockey geen hinderlijke inrichting is in de zin van Vlarem, dat de resultaten van de metingen juridisch niet bindend zijn en dat het aanbrengen van geluiddempende matten op de doelen en van zandzakjes tegen de betonnen wanden een aanzienlijk geluiddempend effect hebben. Volgens de verzoekende partijen moet er ofwel rekening gehouden worden met de resultaten van de geluidsmetingen, ofwel niet, en dan dient er een beoordeling te gebeuren van de “abnormale burenhinder”. De verwerende partij kan niet enerzijds stellen dat de beoordeling van artikel 544 BW tot de bevoegdheid van de gewone rechtbanken behoort en anderzijds stellen dat de richtwaarden van Vlarem niet van toepassing zijn en dan toch conclusies trekken uit de geluidsmetingen, om dan als voorwaarde op te leggen dat geluiddempende matten en zandzakjes dienen aangebracht te worden en dan anderzijds ook te stellen, zonder enige beoordelingsbasis, dat het plaatsen van vaste geluidsschermen geen garantie biedt als oplossing voor de hinder. De conclusie dat het aanbrengen van geluiddempende matten de burenhinder tot een aanvaardbaar niveau zal herleiden is onjuist, omdat uit metingen van de stad Brugge in de tuin van een woning in de buurt, van 22 tot 26 februari 2011, blijkt dat er geluidsniveau's bereikt worden tot 60 dB(A) en pieken tussen 70 en 80 dB(A), tot zelfs 82,4 dB(A).

Het is niet omdat er een reductie zou kunnen zijn van 20 à 25 dB(A) dat er daarom geen sprake is van “ernstige burenhinder”, zeker wat de avondperiode betreft. Er zijn nog andere geluidsbronnen dan de doelen zoals de verzoekende partijen tijdens de hoorzitting hebben duidelijk gemaakt. De door de verwerende partij opgelegde voorwaarden zijn ontoereikend.

De beslissing is derhalve gebaseerd op feitelijk niet correcte dan wel verkeerd geïnterpreteerde gegevens.

Door de toegenomen capaciteit zullen er meer bezoekers, leden en trainingen zijn. Daarmee heeft de verwerende partij bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing is niet alleen incorrect, ze is tevens tegenstrijdig en niet afdoende. Er is bovendien een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur voorhanden.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat de opgelegde voorwaarden voor het eerst ter sprake zijn gekomen bij de behandeling van het administratief beroep, en dan nog na de hoorzitting van 10 mei 2011, namelijk op een bijkomende overlegvergadering van 24 mei 2011 tussen de aanvragers, de beroepers en een lid van de verwerende partij. De vraag stelt zich naar het wettelijk statuut van een dergelijke overlegvergadering, die plaatsvindt na de officiële hoorzitting en waarop niet alle beroepsindieners aanwezig waren.

2.

In haar antwoordnota reageert de verwerende partij als volgt:

“Verwerende partij wordt verweten de aanvraag ten onrechte verenigbaar te hebben geacht met de goede ruimtelijke ordening en dit tevens niet afdoende te hebben gemotiveerd. Dit standpunt kan geenszins worden bijgetreden.

In de eerste plaats menen verzoekende partijen een tegenstrijdigheid te kunnen vaststellen inzake het al dan niet in aanmerking nemen van de resultaten van diverse geluidsstudies. Zowel de bestreden beslissing als het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar zijn nochtans duidelijk op dit vlak. De deputatie en de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stellen duidelijk dat het beoefenen van hockey in het licht van de VLAREM-wetgeving niet als een hinderlijke inrichting kan worden beschouwd. Het al dan niet overschrijden van opgelegde geluidsnormen maakt op zichzelf dan ook geen weigeringsgrond uit. Op het vlak van de toetsing van de aanvraag aan de wettelijke en reglementaire bepalingen zijn de resultaten van deze studies dan ook niet aan de orde. Vervolgens werd er nagegaan of er een andere wettelijke bepaling is die toelaat om deze studies bij wijze van “indicatief gegeven” bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking te kunnen nemen en wordt op die manier de vaststelling dat het voorwerp van de aanvraag buiten toepassing van de VLAREM-wetgeving valt genuanceerd. In dit opzicht wordt verwezen naar artikel 544 BW inzake bovenmatige burenhinder. Evenwel kan dit artikel uit het Burgerlijk Wetboek niet worden aangegrepen om de geluidsstudies te betrekken in de beoordeling van de aanvraag. Zowel de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar als de deputatie komen dan uiteindelijk tot de vaststelling dat enkel in het licht van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening krachtens artikel 4.3.1, §2 VCRO, de resultaten van de geluidsmetingen kunnen meegenomen worden in de beoordeling van de aanvraag. Verwerende partij kan dan ook hoegenaamd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden verweten nu zij op systematische wijze heeft nagegaan of er enige grondslag voor handen was om de resultaten van de geluidsmetingen, overigens het hoofdargument van verzoekende partijen, in aanmerking te nemen.

Ook de overtuiging dat het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar tegenstrijdig is met de bestreden beslissing, is het gevolg van een eerder limitatieve lezing van beide documenten. Het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar was negatief omdat de resultaten van de geluidsstudie waar verzoekende partijen in het beroepschrift naar verwezen, op dat ogenblik nog geen deel uitmaakte van

het administratief dossier! Omdat deze resultaten de basis vormden voor de bezwaren van verzoekende partij, werd het noodzakelijk geacht om de resultaten van deze studie af te wachten om op die manier ook de gegrondheid van de bezwaren van verzoekende partijen te kunnen onderzoeken. Het betreft dan ook een voorlopig ongunstig advies. Andermaal een illustratie van het zorgvuldig optreden van de deputatie in dit dossier. Terzelfdertijd werd in het licht van de devolutieve werking van het administratief beroep de plannen van de aanvraag reeds onderzocht. Er werd vastgesteld dat er geen enkele vorm van geluidsdempende maatregelen voorzien waren, vandaar ook de suggestie om op de hoorzitting een aantal concrete voorstellen uit te werken. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen waren zowel de resultaten van verschillende geluidsmetingen aanwezig én waren er ook tal van concrete voorstellen die werden geformuleerd om de geluidsimpact te beperken. Met andere woorden, de redenen die de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar ertoe hebben gebracht een voorlopig negatief advies uit te brengen waren op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet meer aanwezig. Overigens gaat verzoekende partij volledig voorbij aan het feit dat krachtens artikel 4.7.22 VCRO het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar een voorbereidende handeling is. Derhalve kan, mits afdoende motivatie, de deputatie tot een andersluidende beslissing komen. Op grond van het voorgaande en de verdere repliek op dit middel, kan verwerende partij hoegenaamd geen schending van de formele motiveringsplicht worden verweten.

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat “de conclusie van de provincie, dat het aanbrengen van geluidsdempende matten de burenhinder tot een aanvaardbaar niveau zal herleiden, onjuist is.”. Nogmaals dient te worden onderstreept dat de vraag die aan de orde is enkel betrekking heeft of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, niet of er sprake is van “bovenmatige burenhinder”. In navolging van voorgaande opmerking dient bijkomend te worden gewezen op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Bij het maken van deze beoordeling werd rekening gehouden met het vaststaande juridisch feit dat volgens de vigerende BPA-voorschriften de site gelegen is in een zone voor sportparken en sportinrichtingen. Redelijkerwijs kan dan ook worden besloten dat geluidsmetingen hogere waarden zullen aangeven dan wat in een doorsnee woonwijk het geval zou zijn. De voorwaarden die in de bestreden beslissing werden opgelegd zullen dan ook een effect hebben op de geluidsoverlast, dit blijkt overigens uit dezelfde geluidsmetingen als deze waar verzoekende partijen naar verwijzen. Verzoekende partijen werpen echter op dat bij gebrek aan herlocalisatie van het terrein, metershoge geluidsschermen dienen te worden geplaatst waardoor de niet bindende VLAREM-normen niet zouden worden overschreden. Gezien de ligging van woonplaats naast een sportcomplex, is het halen van voormelde normen niet realistisch. Bovendien kan verwerende partij enkel vaststellen dat noch in het beroepsschrift, noch op de hoorzitting, noch op de overlegvergadering enig bewijs werd voorgelegd dat door het plaatsen van dergelijke schermen de VLAREM-normen niet zullen worden overschreden! Verzoekende partij gaat ook vlotjes voorbij aan de overweging dat vanuit visueel oogpunt, het plaatsen van dergelijke schermen een niet te onderschatten impact zal hebben. De “eisen” van verzoekende partijen werden dan ook terecht niet verenigbaar geacht met de goede ruimtelijke ordening. Dit alles wordt tevens afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing. Met inachtneming van voorgaande elementen kan verwerende partij dan ook niet verweten worden een kennelijk onredelijke beslissing te hebben genomen.

Ten derde wordt verwerende partij verweten geen rekening te hebben gehouden met de capaciteitsverhoging die de aanleg van een tweede veld zal teweeg brengen. Nochtans werd in de bestreden beslissing, in navolging van een opmerking van de provinciaal

stedenbouwkundig ambtenaar, gewezen op het feit dat er geen bijkomende mobiliteitsimpact zal worden verwacht rondom de site. Daarnaast heeft de deputatie ook akte genomen van het feit dat de aanvrager de trainingen meer zal kunnen spreiden waardoor alle trainingen ten laatste om 22u zullen eindigen. De overweging van de deputatie dat de geformuleerde voorstellen veeleer betrekking hebben op het gebruik van de terreinen dan wel op de stedenbouwkundige aspecten van de aanvraag, doen geen afbreuk aan het feit dat met dit bezwaar rekening werd gehouden. Overigens houdt de motiveringsplicht “niet de verplichting in alle ter staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt te beantwoorden” (R.v.St. 27 juni 1989, nr. 32.843 en R.v.St. 9 juni 1994 en nr. 47.819). Meer noch “In tegenstelling tot een rechtscollege is het bestuur, in het kader van de motiveringsplicht, niet gehouden te antwoorden op de diverse argumenten (...), wanneer de rechtens vereiste grondslag van de beslissing met voldoende klaarheid en zekerheid kan worden vastgesteld. (...) Wel moet impliciet of expliciet moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard. (R.v.St. 30 november 2009, nr. 177.447). Nu in de bestreden beslissing expliciet werd geargumenteed waarom voornoemde bezwaren niet worden weerhouden, is de bestreden beslissing dan ook afdoende gemotiveerd.

Tot slot wordt ook kritiek uitgeoefend op de beslissing van het college van burgemeester en schepenen omdat er geen enkele voorwaarde werd opgelegd om de geluidsoverlast te bepreken. Verwerende partij stelt vast dat dit onderdeel van het middel zich veeleer richt tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen dan wel tegen de bestreden beslissing. In het kader van de devolutieve werking van het administratief beroep kan de deputatie wel degelijk voorwaarden opleggen indien zij dit nodig acht. Bovendien zijn de opgelegde voorwaarden verenigbaar met de vereisten van artikel 4.2.19, §1 VCRO. De voorwaarden kunnen door de aanvrager zelf worden gerealiseerd, in verhouding tot de aangevraagde werken, zijn van beperkte aard en tevens voldoende precies. Het feit dat de deputatie wel voorwaarden heeft opgelegd om aan de bezwaren van verzoekende partijen tegemoet te komen getuigt andermaal van de zorgvuldigheid die de deputatie aan de dag heeft gelegd.”

3.

De tweede tussenkomende partij van haar kant stelt:

“Vermeende schending van artikel 4 DRO en artikel 53, § 3 Coördinatiedecreet RO

De artikelen 4 DRO en artikel 53 § 3 coördinatiedecreet RO waren niet langer van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing. Het middel faalt op dit punt dan ook naar recht.

Vermeende schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De verzoekers houden vooreerst voor dat de deputatie zichzelf zou tegenspreken daar waar zij enerzijds zou stellen dat het beoordelen van abnormale burenhinder niet tot haar bevoegdheid behoort, terwijl zij anderzijds wel de geluidshinder heeft beoordeeld. Ook lijken de verzoekers aanstoot te nemen aan het feit dat de deputatie de geluidsstudies toch in haar beoordeling heeft betrokken, terwijl zij eveneens heeft gesteld dat het aangevraagde hockeyveld geen hinderlijke inrichting is in de zin van de VLAREM-regelgeving.

Van enige tegenstrijdigheid is nochtans geen sprake.

De deputatie heeft over de “abnormale burenhinder” slechts het volgende gesteld:

“De discussie of de geluidshinder op grond van artikel 544 BW als abnormale burenhinder dient te worden aanzien behoort echter tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken. In het kader van deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag dient evenwel te worden onderzocht of de aanvraag, desgevallend met toevoeging van voorwaarden, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.”

Daarna is de deputatie dan over gegaan tot (onder meer) het beoordelen van het geluid als hinderaspect.

Ten onrechte zien de verzoekers een tegenstrijdigheid in de motivering van de beslissing. Het is immers inderdaad zo dat de deputatie, als orgaan van actief bestuur, geen enkele bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de vraag of er sprake is van abnormale burenhinder in de zin van artikel 544 B.W. Die vraag behoort immers tot het domein van het burgerlijk recht, zodat noch de vergunningverlenende overheid, noch uw Raad in het kader van haar wettigheidstoezicht, zich hierover kunnen uitspreken.

Tegelijkertijd is het wel zo dat artikel 4.3.1, § 2, lid 1, 2° VCRO de vergunningverlenende overheid oplegt om, voor zover noodzakelijk of relevant, bij haar beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening te houden met de hinderaspecten, hetgeen evident ook slaat op de hinder die de aanpalende erven kunnen ondervinden.

De vraag is dus niet zozeer of de hinder voor de aanpalende erven in rekening dient te worden gebracht, maar wel of dit op basis van de juiste rechtsgrond gebeurt. Zo stelt [REDACTED]:

“Eigenlijk is de discussie over de vraag of ‘burenhinder’ kan worden ingeroepen in het kader van een stedenbouwkundige vergunning een louter theoretische vraag naar de juiste rechtsgrond. Dezelfde argumenten inzake hinder voor het aanpalende erf kunnen immers worden ingeroepen ter ondersteuning van verschillende rechtsgronden, het weze de rechtsgronden voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, het weze artikel 544 B.W. De ene rechtsgrond kan worden ingeroepen bij de Raad van State, de andere bij de burgerlijke rechtbanken.”

Terecht heeft de deputatie er dan ook op gewezen dat, hoewel zij geen enkele bevoegdheid heeft om artikel 544 B.W. in haar beoordeling te betrekken, zij wel decretaal verplicht is de hinderaspecten van het aangevraagde in rekening te brengen. Zij heeft er dus zorgvuldig over gewaakt de juiste rechtsgrond aan te duiden voor haar beslissing.

Van enige onzorgvuldigheid, laat staan tegenstrijdigheid, is dan ook geen sprake.

Evenmin valt in te zien waarom verzoekers aanstoot nemen aan het feit dat de deputatie vaststelt dat het aangevraagde hockeyveld geen hinderlijke inrichting is in de zin van de VLAREM-regelgeving, terwijl zij de gedane geluidsstudies wel in haar beoordeling betreft. De enige daadwerkelijke kritiek (?) die de verzoekers hier op uiten is de volgende:

“Ofwel wordt rekening gehouden met de resultaten van de geluidsmetingen, of wel gebeurt dit niet, en dan dient er dan toch een beoordeling te gebeuren van de “abnormale burenhinder”.

Het is dus eerder het verzoekschrift dat tegenstrijdigheden bevat, in plaats van het bestreden besluit.

Hoger werd reeds aangetoond dat de deputatie de hinderaspecten van de aanvraag dient te toetsen. Er valt werkelijk niet in te zien op welke wijze de deputatie onzorgvuldig zou handelen door de voor handen zijnde geluidsmetingen in haar beoordeling te betrekken, wel integendeel!

Daarenboven nodigen de verzoekers de Raad voor Vergunningsbetwistingen blijkbaar uit om te onderzoeken of er sprake is van abnormale burenhinder. De Raad is daartoe evenwel niet bevoegd. Deze kwestie betreft immers burgerlijke rechten, en de handhaving van dergelijke rechten is krachtens artikel 144 Gw. voorbehouden aan de rechtscolleges van de rechterlijke macht (supra).

Daarnaast stellen de verzoekers dat de conclusie van de verwerende partij, namelijk dat het aanbrengen van geluidsdempende matten de burenhinder tot een aanvaardbaar niveau zal herleiden, onjuist zou zijn. Ook zou de beslissing van de verwerende partij onredelijk zijn.

Verzoekers poneren dat de beoordeling van de geluidshinder door de verwerende partij “onjuist” zou zijn. Evenwel tonen zij op geen enkele wijze aan waarom dat zo zou zijn. Zij komen in hun verzoekschrift dan ook niet verder dan het formuleren van loutere opportunitetskritiek, die er op neer komt dat uit de geluidsmetingen – volgens verzoekers – duidelijk zou blijken dat er in ieder geval nog sprake zal zijn van “ernstige burenhinder”.

Wat betreft de beweerde onredelijkheid van de beslissing van de verwerende partij, leest men slechts:

“De Provincie kon in redelijkheid niet oordelen dat door het aanbrengen van geluidswerende matten en door het aanbrengen van zandzakjes, dit een aanzienlijk geluidsdempend karakter met zich mee brengen en de aanvraag hierdoor verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Het is niet omdat er een geluidsdempend karakter is van matten en zandzakjes, dat hiervoor het overdreven karakter van de burenhinder zou weggenomen zijn.

De verzoekers, dan wel de beroepers hebben zich ook nooit akkoord verklaren met de voorgestelde geluidsdempende maatregelen, doch drongen aan op een herlokalisatie van de inplanting van het nieuwe veld en drongen eveneens aan op het plaatsen van geluidsdempende schermen, voor zover een herlokalisatie niet mogelijk zou zijn. Enkel een geheel van maatregelen, nl en geluidsdempende matten, en zandzakjes rondom het veld, en geluidsdempende schermen, kunnen efficiënt zijn. De bestendige deputatie had de vergunning moeten weigeren en de aanvrager een nieuwe aanvraag laten indienen.”

Ook op dit punt beperkt het betoog van verzoekers zich tot loutere opportunitetskritiek, met als absoluut toppunt de mededeling dat zij zich “nooit akkoord [hebben] verklaard met de voorgestelde geluidsdempende maatregelen”.

De deputatie heeft uiteindelijk geoordeeld dat de geluidsstudies die werden uitgevoerd, uitgewezen hebben dat de te verwachten hinder middels het opleggen van een voorwaarde in overeenstemming kon worden gebracht met de goede ruimtelijke ordening. Dit is een opportuniteitsbeoordeling, die door uw Raad enkel marginaal kan worden getoetst. De Raad kan enkel sanctionerend optreden als zou blijken dat de beoordeling van de deputatie kennelijk onredelijk is.

De deputatie heeft geoordeeld dat de uitgevoerde geluidsstudies uitwijzen dat de te verwachten hinder niet van die aard is dat het litigieuze project niet verenigbaar zou zijn met de goede ruimtelijke ordening. Uit niets blijkt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of op foute gegevens zou zijn gesteund en verzoekers tonen het tegendeel hiervan niet aan.

Het betoog van verzoekers faalt naar recht.

Vermeende schending van artikel 4.3.1, § 1 en § 2 VCRO

Verzoekers menen een schending van artikel 4.3.1, § 1 VCRO te ontwaren in de omstandigheid dat door de deputatie een voorwaarde werd opgelegd die in eerste aanleg niet was opgelegd.

Evenwel gaan verzoekers ook hier weer uit van regelgeving die niet langer van kracht is. In het verzoekschrift wordt de oorspronkelijke versie van artikel 4.3.1 VCRO geciteerd, dit is de versie vóór de wijziging door het decreet van 16 juli 2010.

Voorheen was het weliswaar zo dat de voorwaarde tot aanpassing van de plannen enkel in eerste administratieve aanleg kon worden opgelegd. Sedert het reparatiedecreet van 16 juli 2010 is een dergelijke aanpassing evenwel ook voor het eerst in beroep mogelijk. Het was de uitdrukkelijke bedoeling van de decreetgever om te vermijden dat aanvragers vaak nieuwe aanvragen zouden moeten indienen wanneer een beperkte aanpassing van de plannen evenzeer kan leiden tot de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.

Overigens legt de opgelegde voorwaarde niet eens een aanpassing van de plannen op, zodat er zelfs onder het oude systeem geen probleem zou geweest zijn om deze voorwaarde in tweede aanleg op te leggen.

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van § 2 van artikel 4.3.1 VCRO, zonder te verduidelijken waarin die schending dan wel zou bestaan. Overeenkomstig artikel 4.8.16, § 3, lid 2, 5° b) dienen de verzoekers nochtans evenzeer aan te tonen op welke wijze de aangehaalde regelgeving zou geschonden zijn.

De aangevoerde schending is dan ook onontvankelijk.”

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij:

“Art. 4.3.1., § 2 VCRO stelt het volgende;

“De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen;

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid,

de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebrek en de bouwdichtheid, visueel-vormelijk elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenoot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4.”

Dit impliceert dat bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening bij stedenbouwkundige vergunningsaanvragen, er eveneens rekening kan worden gehouden met milieruhinder.

Een vergunning moet de met goede plaatselijke aanleg of goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermelden waarop de vergunningsverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Raad van State, nr 203.802 van 7 mei 2010)

Er dient derhalve uitgegaan te worden van de juiste feitelijke gegevens, er moet een correcte beoordeling van de gegevens worden gemaakt en er moet in redelijkheid tot een besluit zijn gekomen.

Hierbij dient de redengeving des te concreter en preciezer te zijn, wanneer het besluit afwijkt van een voorafgaand ongunstig advies, ook al is dit niet bindend.

Een aanvraag dient geweigerd te worden indien blijkt dat de ontworpen constructie (en/of uitbating hiervan) kennelijk overdreven hinder voor de burens zal veroorzaken, waardoor de maat van de gewone ongemakken zal overschreden worden en bijgevolg het evenwicht tussen naburige erven op ernstige wijze zal verbroken worden.

In die zin kan er enkel rekening worden gehouden met de motieven aangevoerd in de bestreden beslissing.

Het komt inderdaad de Raad niet toe zijn beoordeling van de eisen van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, in casu de Bestendige Deputatie. In de uitoefening van de hem opgedragen wettigheidscontrole, heeft hij echter wel de opdracht aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de overheid de feiten waarop haar beoordeling steunt correct heeft vastgesteld en zij op grond van die feiten in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de te vergunnen bouwwerken evenredigbaar zijn met de goede plaatselijke ordening.

De bestreden beslissing is in zijn motivatie op zijn minst tegenstrijdig; ,nl.

-er wordt gesteld dat hockeyvelden in het licht van het VLAREM niet als een hinderlijke inrichting worden beschouwd

-een geluidsstudie is juridisch niet doorslaggevend

-de resultaten van een dergelijke studie kunnen wel een indicatie zijn voor de mogelijke aanwezigheid van “abnormale burenhinder”.

-de discussie op grond van abnormale burenhinder behoort echter tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken.

Niettemin komt het bestreden besluit tot de conclusie dat het beklagen van de doelen met geluidsdempende matten en het voorzien van zandzakjes tegen de betonnen rand van het veld een aanzienlijk geluidsdempend effect teweeg brengt en dat deze maatregelen

als voorwaarde bij de vergunning moeten worden opgelegd om de aanvraag verenigbaar te maken met de goede ruimtelijke ordening.

De vraag stelt zich dan ook of er effectief bij de besluitvorming rekening werd gehouden, op doorslaggevende wijze met de resultaten van de geluidsstudie.

Als het niet de abnormale burenhinder betreft en niet de resultaten van de geluidsstudie, wat was dan wel de juridische grondslag van de bestreden beslissing, nl die grondslag, die bepalend is voor de conclusie ?

Bovendien diende bij de behandeling van het beroep door de Bestendige Deputatie ook rekening te worden gehouden met de beroepsargumenten aangehaald door verzoekers als beroepsindieners.

In het beroepsschrift hebben verzoekers verwezen naar de resultaten van een geluidsstudie die werd uitgevoerd op 28 januari 2011.

Met deze argumenten werd in het bestreden besluit niet in het minst rekening gehouden. Het is nog minder zeker dat de resultaten van de geluidsmetingen van 6 mei 2011 bepalend zijn geweest bij de conclusievorming.

De motivering is zonder meer tegenstrijdig.

OPDEBEEK I, Kluwer, Formele motivering van de bestuurshandelingen, pg. 216;

“De motivering van de beslissing mag uiteraard niet tegenstrijdig zijn. Er is sprake van een tegenstrijdige motivering wanneer enerzijds wordt gezegd dat de milderende maatregelen nodig zijn om de geluidshinder te beperken, niet kunnen worden opgelegd via bijzondere voorwaarden omdat daarvoor de toestemming van een buur nodig is, en anderzijds wordt gezegd dat het “bijgevolg” aangewezen is om aangepaste voorwaarden op te leggen en tenslotte enkel de algemeen geldende milieuvoorwaarden worden opgelegd. (Raad van State, nr 57.155, dd. 21.12.1995, nr 62.714 dd. 24.10.1996)”

In casu is de motivering zeker tegenstrijdig; er worden voorwaarden opgelegd, ter beperking van de geluidshinder en de aanvraag verenigbaar te maken met de goede ruimtelijke ordening, anderzijds wordt gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden op juridische bindende wijze met de resultaten van de geluidsmeting en dat er geen beoordeling kan gebeuren van abnormale burenhinder, doch dit laatste behoort tot de bevoegdheid van gewone hoven en rechtbanken.

“Door enerzijds de hinder van een zandwervelbed in aanmerking te nemen omdat het geheel van de inrichting met inbegrip van het zandwervelbed in ogenschouw wordt genomen, doch anderzijds te stellen dat het zandwervelbed niet kan worden beschouwd als een aanhorigheid van de compressor, de gastanks en de heftruck, is de motivering van de weigeringsbeslissing tegenstrijdig.” (Raad van State, nr 69.862 dd. 27.11.1997)

De motivering is ook feitelijk onjuist !

De motivering stelt immers dat het bekleden van de doelen met geluidsdempende matten en het voorzien van zandzakjes tegen de betonnen rand van het veld een aanzienlijk geluidsdempend effect teweeg brengt.

Er wordt vooreerst niet gepreciseerd wat dient verstaan te worden uit een “aanzienlijk” geluidsdempend effect.

Deze conclusie kon in ieder geval niet in redelijkheid getrokken worden uit de resultaten van de geluidsmetingen van 6 mei 2011, aangezien uit deze resultaten enkel is gebleken dat de Seyntex matten de geluidsniveau's doen dalen met ongeveer 22 tot 25 Db 5(A), daar waar uit de vorige geluidsmetingen is gebleken dat er pieken waren van meer dan 80 dBA, wat impliceert dat er nog pieken blijven van 60 dB A, derhalve meer dan 40 dBA voor de avondperiode in woonzone.

I.OPDEBEECK, o.c., pg. 217;

“Het is evident dat de formele motivering feitelijk correct moet zijn.

Zorgvuldigheid is dan ook de boodschap. Zo beantwoordt het weigeringsmotief dat een inrichting gelegen is op 330 m van een woonuitbreidingsgebied, terwijl dit in werkelijkheid meer dan 800 meter is, niet aan de vereiste van een afdoende motivering.(Raad van State, nr 60.334 dd. 20 juni 1996)”

De motivering van een beslissing moet duidelijk zijn.

Er wordt in het bestreden besluit niet gespecificeerd wat dient te worden verstaan onder “aanzienlijk geluidsdempend” effect.

In die zin dient de motivering van het bestreden besluit, juist op het punt van het grondslagbepalende van een conclusie als onduidelijk te worden beschouwd.

In ieder geval dient de conclusie in het bestreden besluit als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Had de Provincie in haar besluit rekening gehouden met de resultaten van alle geluidsmetingen, dan kon zij onmogelijk besluiten tot een aanvaardbaarheid met de omgeving.

In haar nota verwijst de [REDACTED] naar objectieve vaststellingen met de daarbij passende conclusies en overwegingen.

Deze werden in ieder geval NIET opgenomen in de motivatie van het bestreden besluit !

Er kan alleen rekening worden gehouden met de in het bestreden besluit zelf vermelde motieven, en derhalve geenszins met door de tussenkomende partij, zelf geen auteur van de bestreden beslissing, in haar verzoekschrift tot tussenkomst geformuleerde argumenten.(Raad van State, nr 203.802 dd. 7.05.2010.

Voor het overige volharden verzoekers in de uiteenzetting van het middel, aangevoerd in het verzoekschrift.

Het middel komt gegrond voor, in al haar onderdelen.

Bovendien dient opgemerkt dat door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar geen nieuw verslag werd opgesteld, na de “overlegvergadering “ van 24 mei 2011.

Het verslag van de ambtenaar, dat ook een advies inhoudt, is niet enkel een vrijblijvende voorbereidende handeling. De ene verwerende partij heeft het over een “verslag”, de tussenkommende partij heeft het over een “advies”.

Art. 4.7.22 VCRO bepaalt dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar voor elke beslissing in beroep een verslag opstelt, art. 4.7.23 VCRO bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar,....

Derhalve dient de Provincie haar beslissing te nemen op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar. Met andere woorden, het vormt er de basis van.

In casu werd zelfs gaan andersluidend verslag door de ambtenaar gemaakt en diende de Provincie haar bestreden besluit te motiveren op basis van het negatief verslag van de ambtenaar.

Er werd wel gemotiveerd nopens de mobiliteitsimpact, in het bestreden besluit, doch niet omtrent de geluidsstudies, en de conclusie hiervan vervat in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar.

2.Nopens de schending van art. 4.3.1., § 1 en § 2 VCRO

Nopens het opleggen van voorwaarden; inderdaad konden er in beroep volgens de nieuwe bepalingen van het decreet voorwaarden opgelegd worden, doch deze voorwaarden kunnen enkel een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorgelegde plannen inhouden.

Deze voorwaarde in de rechtspraak van de Raad van State, blijft in ieder geval behouden.

De voorwaarden kunnen enkel betrekking hebben op kennelijk bijkomstige zaken, doch niet voorwaarden, die ervoor dienen te zorgen dat de voorgelegde plannen verenigbaar dienen te worden gemaakt met de omgeving, wat in casu het geval is.

Inderdaad, tussenkommende partij Stad [REDACTED] zegt het zelf in haar nota; een beperkte aanpassing van plannen, wat in casu zeker het geval niet meer is, aangezien de opgelegde voorwaarden essentieel en noodzakelijk zijn, om de plannen aanvaardbaar te maken naar de omgeving en tegemoet te komen aan de ingediende beroepsargumenten van verzoekers.

Verzoekers hebben in hun beroepsschrift uitvoerig argumenten aangevoerd mbt geluidsoverlast.”

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.3.1. §2, 1° en 2° VCRO luiden als volgt:

“De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op

hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4; het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;”

2.

Na te hebben vastgesteld dat het voorwerp van de aanvraag in overeenstemming was met de geldende stedenbouwkundige voorschriften – wat de verzoekende partijen niet betwisten – beoordeelt de verwerende partij de hinderaspecten als volgt:

“In het beroepschrift verwijzen de beroepers naar de resultaten van een geluidsstudie die werd uitgevoerd op 28 januari 2011. De resultaten van deze geluidsstudie werden pas kort voor de hoorzitting overgemaakt aan de deputatie. Alvorens verder in te gaan op de geluidsproblematiek, kan nogmaals worden verwezen naar het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar waarin werd opgemerkt dat hockeyvelden evenwel niet vallen onder het toepassingsgebied van rubriek 32 “Ontspanningsinrichtingen en schietstanden” van VLAREM I. In het licht van de VLAREM kunnen zij dan ook niet als een hinderlijke inrichting worden beschouwd. Een geluidsstudie die deze normen als uitgangspunt hanteert is juridisch dan ook niet doorslaggevend. De resultaten van een dergelijke studie kunnen echter wel een indicatie vormen voor de mogelijke aanwezigheid van “abnormale burenhinder”. Rekening houdend met het feit dat het woongebied rechtstreeks aanpaalt bij de sportterreinen is enige vorm van lawaaihinder immers onvermijdelijk. De discussie of de geluidshinder op grond van artikel 544 BW als abnormale burenhinder dient te worden aanzien behoort echter tot de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken. In het kader van deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag dient evenwel te worden onderzocht of de aanvraag, desgevallend met toevoeging van voorwaarden, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Naar aanleiding van de hoorzitting werden op 6 mei 2011 nieuwe geluidsmetingen uitgevoerd om het geluidsdempend effect van een Seyntex mat in combinatie met een dunne Rectitel mat te onderzoeken. Er kon worden vastgesteld dat het geluidsniveau daalde met 22 tot 25 dB(A). Vroegere metingen hebben uitgewezen dat het gemiddeld geluidsniveau tussen de 50 en 60dB(A) ligt en bij piekmomenten kan oplopen tot 80 dB(A). Het bekleden van de doelen met deze matten levert dan ook een reductie op van het geluidsniveau telkenmale het doel wordt geraakt. Op de hoorzitting werd door de beroepers evenwel gesteld dat het raken van de omheining minstens evenveel lawaai veroorzaakt. Dit werd nogmaals herhaald op een overlegvergadering dd. 24 mei 2011 tussen de aanvragers, de beroepers en een lid van de deputatie. De aanvrager wees erop dat het nieuwe terrein deels zal “verzinken” in de grond met de creatie van een betonnen wand van ca. 10cm rondom het veld als gevolg. Het beton zal zowiezo een dempend effect teweegbrengen maar op verzoek van de beroepers zal deze betonnen wand met zandzakjes worden bekleed. Zowel de bekleding van de doelen met Seyntex matten in combinatie met dunne Rectitel matten, alsook het bekleden van de betonnen wanden met zandzakjes dient dan ook als voorwaarde te worden opgelegd. Deze geluidsdempende matten mogen enkel bij officiële wedstrijden worden verwijderd.

Naar aanleiding van datzelfde overleg van 24 mei 2011 werden door de aanvragers bijkomende voorstellen geformuleerd om tegemoet te komen aan de ergernissen van de beroepers. Door een tweede volwaardig hockeyveld aan te leggen kunnen de trainingen meer worden gespreid en zullen alle trainingen ten laatste op 22u eindigen. De lichten

worden ten laatste een kwartier later gedoofd. Overigens wordt op het vlak van de belichting van het terrein gezocht naar mogelijkheden om eventueel van op afstand de lichten te doven. Omdat zowel in het beroepschrift als op de hoorzitting werd gewezen op geluidsoverlast die het gevolg is van rondhangende jongeren op de terreinen van het domein, wordt nagegaan of in het licht van de privacywetgeving camera's kunnen worden geplaatst rondom de hockeyvelden. Op die manier kunnen de "gebruikers" worden geïdentificeerd en kunnen verdere stappen worden ondernomen. Ook zou er op regelmatige tijdstippen voorzien worden in een overleg tussen het bestuur van de hockeyclub en de bewoners van het Kloosterveld anderzijds. In het kader van deze besprekingen engageert de aanvrager zich ertoe om verplaatsbare geluidsschermen te plaatsen achter de doelen, indien de andere maatregelen onvoldoende dempend effect blijken te hebben. In het licht van deze stedenbouwkundige vergunningsaanvraag neemt de deputatie akte van deze voorgestelde maatregelen en de belofte van de aanvragers om deze voorstellen hoe dan ook te realiseren. Evenwel kunnen in het kader van de stedenbouwkundige vergunning deze voorstellen niet bij wijze van voorwaarde worden opgelegd bij de vergunning. In tegenstelling tot het plaatsen van geluidsdempende matten, betreffen deze voorstellen geen aspecten van stedenbouwkundige aard. Voor problemen inzake openbare overlast dient te worden verwezen naar de gemeentelijk politiereglement als handhavingsinstrument."

3.

Daaruit blijkt dat de verwerende partij het hinderaspect waarover in het middel geklaagd wordt, namelijk de geluidshinder, wel degelijk onderzocht heeft.

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden is de bestreden beslissing niet tegenstrijdig doordat de verwerende partij enerzijds stelt dat de vraag of er sprake kan zijn van abnormale burenhinder in de zin van artikel 544 BW door de rechterlijke macht beoordeeld moet worden, en anderzijds toch zelf de te verwachten geluidshinder onderzoekt. De verwerende partij heeft daarmee integendeel op juiste wijze de onderscheiden bevoegdheden van de rechterlijke macht en van de vergunningverlenende overheden omschreven.

Verder blijkt dat de verwerende partij een aantal voorwaarden heeft opgelegd die van aard zijn de geluidshinder die het gevolg is van het contact van ballen met het hout van de doelen of met de afsluitingen te beperken tot een niveau dat volgens de verwerende partij aanvaardbaar is.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk is. Zij beweren maar tonen niet aan dat het aanbrengen van de matten en zandzakjes niet van aard zou zijn het geluid van de inslaande ballen te dempen.

Zij verwijzen ook naar normen van Vlarem II, maar zij preciseren die normen niet nader, en zij tonen evenmin aan dat het gebruik van een hockeyterrein vergund of gemeld moet worden op grond van het Milieuverguningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten. Zij tonen niet aan dat de normen die zij op het oog hebben - welke die ook zijn - rechtstreeks van toepassing zijn, ook op activiteiten die niet vergunnings- of meldingsplichtig zijn. De verwerende partij heeft dus terecht geoordeeld dat de milieunormen in dit geval juridisch niet doorslaggevend zijn.

In zoverre de verzoekende partijen vragen stellen bij het juridisch statuut van de overlegvergadering van 24 mei 2011 waar niet alle appellanten aanwezig waren, wijzen zij geen rechtsregel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan dat daardoor geschonden zou zijn, en is het middel onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partijen in hun wederantwoordnota stellen dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar na die overlegvergadering opnieuw advies had moeten kunnen uitbrengen en zij artikel 4.7.22 VCRO als geschonden aanwijzen, geven zij aan het middel een nieuwe rechtsgrond en is de uitbreiding van het middel niet ontvankelijk, daar niets de verzoekende partijen belette dit reeds in hun inleidend verzoekschrift aan te brengen.

Hetzelfde geldt voor de klacht dat de in graad van beroep opgelegde voorwaarden enkel een beperkte aanpassing van de plannen tot gevolg mogen hebben, terwijl dit volgens de verzoekende partijen niet het geval is. Die grief is nieuw en daarom onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.7.23 §1 VCRO, van de hoorplicht. Zij stellen verder dat de bestreden beslissing genomen is met machtoverschrijding.

In hun toelichting stellen zij dat niet alle beroepsindieners aanwezig waren op de overlegvergadering van 24 mei 2011, die georganiseerd werd na de hoorzitting van 10 mei 2011. Zij stellen dat zij geen kennis hebben kunnen nemen van de voorstellen van de eerste tussenkomende partij. Zij stellen verder dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn advies geen rekening heeft kunnen houden met de geluidsmetingen van 6 mei 2011, en dat hij minstens de mogelijkheid moest gehad hebben om een bijkomend verslag en advies op te stellen.

Tenslotte stellen zij dat de verwerende partij er alle belang bij had een gunstige beslissing te nemen omdat de provincie aanzienlijke subsidies verleende aan de eerste tussenkomende partij.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“Verzoekende partijen menen dat de hoorplicht geschonden is omdat niet alle verzoekende partijen, destijds beroepers, werden opgeroepen om de overlegvergadering bij te wonen. Het betreft hier evenwel geen hoorzitting doch wel een informeel overleg waarin gepoogd werd om via bemiddeling tot een oplossing te komen. Het valt dan ook ten stelligste te betreuren dat de verwoede inspanningen van verwerende partij om het conflict te ontmijnen op deze manier in vraag worden gesteld. Omdat de organisatie van een dergelijke overlegvergadering niet wordt voorzien in de VCRO, laat staan dat deze zou zijn verboden, zijn er ook geen regels betreffende de inrichting van een dergelijk overleg. Dit is ook logisch gezien het informeel karakter ervan. In dit opzicht kan er dan ook geen sprake zijn van enige hoorplicht, laat staan van enige schending van formele of procedurele regels. Uit bijlage 17 blijkt overigens dat de raadslieden van beide partijen op de hoogte werden gebracht van de inrichting van deze vergadering. Raadsman van verzoekende partijen bevestigde tevens het aantal beroepers dat de vergadering zou bijwonen. Dat uiteindelijk niet alle beroepers op de vergadering aanwezig waren, doet geen afbreuk aan het feit dat zij allen op de hoogte waren van het bestaan van deze vergadering. Meer noch, verzoekende partijen waren, zo blijkt uit de aanwezigheidslijst van het verslag van de vergadering, wel degelijk van de partij. Het feit dat andere

beroepers niet aanwezig waren, impliceert in hoofde van verzoekende partijen dan ook geen nadeel.

Gezien de bindende termijnen die verwerende partij moet respecteren, getuigt het organiseren van een dergelijke vergadering enkel van de zorgvuldigheid van de deputatie. Aangaande de stelling dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar geen repliek heeft kunnen bieden op de geformuleerde voorstellen, kan verwezen worden naar bovenstaande toelichting betreffende het informeel karakter van het overleg. Bovendien verliezen verzoekende partijen uit het oog dat de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid nog steeds bij de deputatie rust. Voorafgaand aan de hoorzitting dient de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar een verslag op te maken. Het komt dan ook vaak voor dat naar aanleiding van deze hoorzitting nieuwe elementen worden aangereikt die de deputatie ertoe aanzetten een andersluidende doch gemotiveerde beslissing te nemen. In casu wordt in de beslissing omstandig gemotiveerd dat in het licht van de maatregelen die door de aanvrager worden voorgesteld, op aandringen van het verslag de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Gelet op het informeel van karakter van het overleg en de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan dan ook worden geconcludeerd er dat er geen schending is zijn van de hoorplicht noch van artikel 4.7.23, §1 VCRO.

Verzoekende partij stelt dat “de deputatie er alle belang bij had dat een gunstige beslissing kon worden genomen, gezien uiteindelijk ook door de Provincie West-Vlaanderen aanzienlijke subsidies worden verleend aan de aanvrager.” Het betreft hier niet een louter gratuite stelling die aan de hand van geen enkel stuk wordt gestaafd. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan op welke punten dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing.”

3.

De tweede tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“In het tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 4.7.23 VCRO. Ze zijn van mening dat de hoorplicht is miskend omdat niet alle beroepsindieners werden opgeroepen voor de overlegvergadering die plaats had op 24 mei 2011. De resultaten van de geluidsmeting zouden nog niet ter beschikking geweest zijn op de hoorzitting die op 10 mei 2011 doorging, en ook de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft in zijn advies geen rekening kunnen houden met de resultaten van deze metingen, nu ze nog niet bekend waren toen hij zijn advies opstelde.

Tussenkomende partij kon inmiddels kennis nemen van het administratief dossier, hetgeen zij nog niet had kunnen doen op het ogenblik dat zij haar verzoekschrift tot tussenkomst neerlegde.

Met verbazing neemt tussenkomende partij dan ook kennis van de feitelijke uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift. Zonder enige schroom houden verzoekers voor niet uitgenodigd te zijn geweest naar de bijkomende overlegvergadering van 24 mei 2011, terwijl:

- Zij per elektronische post van 19 mei 2011 via hun raadsman werden uitgenodigd voor het overleg (stuk 2).*

Blijkens de notulen van de overlegvergadering d.d. 24 mei 2011 niet alleen de raadsman van de verzoekers – die de verzoekers evident vertegenwoordigt –

aanwezig was, maar ook alle verzoekers, met dien verstande dat verzoekster sub 1 niet aanwezig was, maar wel haar echtgenoot, de heer [REDACTED] (stuk 3).

Daarenboven blijkt uit de notulen wel degelijk dat de burens op dat moment nogmaals in de mogelijkheid werden gesteld al hun grieven te uiten met betrekking tot de geluidshinder, alsook dat zij konden reageren op de voorstellen van de tweede tussenkomende partij.

Hoe verzoekers dan ook in hun verzoekschrift durven voorhouden dat zij “ook geen kennis [hebben] kunnen nemen van de voorstellen van onder andere geluidsdemping die door de aanvrager werden geformuleerd en bij wijze van nota werden overgemaakt aan een deel van de beroepsindieners op 24.05.2011” is tussenkomende partij dan ook een raadsel.

In zoverre het middel de schending van de hoorplicht aanvoert op grond van het feit dat de verzoekers niet werden gehoord omtrent de stukken die aan het dossier werden toegevoegd na de eerste hoorzitting van 10 mei 2011, mist het feitelijke grondslag.

Ook het feit dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bij het opstellen van zijn verslag geen rekening heeft kunnen houden met de resultaten van de opmetingen die op 6 mei zijn uitgevoerd, kan de regelmatigheid van de vergunning niet aantasten. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de taak van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet is om een advies te formuleren, laat staan een bindend advies, maar enkel om een verslag op te stellen waarin hij de aanvraag kadert binnen de regelgeving, de stedenbouwkundige voorschriften, de eventuele verkavelingsvoorschriften en een goede ruimtelijke ordening.

Het is aan de deputatie om aan de hand van dat verslag te beslissen of de vergunning al dan niet kan worden verleend. Geen enkele rechtsregel verbiedt de deputatie om daarbij rekening te houden met gegevens die de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet ter beschikking had bij het opstellen van zijn verslag. Er bestaat evenmin een rechtsregel die de deputatie zou verplichten om een nieuw verslag te laten opmaken door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar indien nadat hij zijn verslag opstelde nog relevante informatie aan het dossier zou worden toegevoegd. De beslissingsbevoegdheid ligt hoe dan ook uiteindelijk bij de deputatie, en het is zij die op basis van een volledig dossier de vergunningsaanvraag moet beoordelen, wat zij in casu ook heeft gedaan.”

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog:

“In ieder geval is het niet duidelijk welk statuut de “overlegvergadering” van 24 mei 2011 dan wel zou gehad hebben.

Een dergelijke “overlegvergadering” is in ieder geval niet voorzien in de bepalingen van het VCRO

Er kan enkel rekening worden gehouden met de officiële hoorzitting van 10 mei 2011, met oproepingen, die vallen binnen de bepalingen van het VCRO en de uitvoeringsbesluiten.

Art. 4.7.23 VCRO bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar en nadat zij of haar

gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

Naderhand werd door de [REDACTED] voorstellen geformuleerd, in ieder geval na de hoorzitting van 10.05.2011, die niet onderworpen geweest zijn aan het nazicht en het oordeel van alle beroepsindieners.

Dienden beroep in, doch waren NIET aanwezig op de overlegvergadering van 24.05.2011;

[REDACTED]

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat alle beroepsindieners opnieuw werden uitgenodigd voor de overlegvergadering van 24 mei 2011

De beroepsindieners zijn niet dezelfde als diegene die aanwezig waren op de “overlegvergadering” van 24.05.2011, die niet als een officiële hoorzitting kan worden beschouwd.

Er kan niet vanuit gegaan worden dat de aanwezige raadsman, ook alle beroepsindieners vertegenwoordigde.

De vermelding “namens de burens” wordt trouwens niet gespecificeerd in het verslag van de “overlegvergadering” van 24.05.2011.

In het licht van een essentiële wijziging van de plannen, was een nieuwe hoorzitting, met officiële uitnodiging zeker vereist overeenkomstig de bepalingen van het VCRO.

Voor het overige volharden verzoekers in het middel zoals uiteengezet in hun verzoekschrift.”

Wat de machtsoverschrijding betreft; het verlenen van substantiële subsidies door dezelfde overheid, die ook dient te oordelen over de stedenbouwkundige vergunning, creeert een vermoeden van partijdigheid.(LEUS K, de plicht tot onpartijdigheid als beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, 1993, nr 7.)

De plicht tot onpartijdigheid geldt eveneens voor overheden die vergunningen dienen af te leveren, dan wel in eerste aanleg als in beroep.

In casu is er duidelijk sprake van machtsoverschrijding, dan wel gebrek aan onpartijdigheid;”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen klagen er in de eerste plaats over dat de verwerende partij na de hoorzitting nog een overlegvergadering georganiseerd heeft. In dit opzicht is het middel niet gegrond. Er is geen regel of beginsel van behoorlijk bestuur dat een overheid verbiedt om bijkomende, niet verplichte informatie in te winnen en daarvoor de nodige initiatieven te nemen, mits de procedurele rechten van de belanghebbenden gerespecteerd worden.

2.

De verzoekende partijen klagen er vervolgens over dat niet alle personen die een administratief beroep hadden ingediend op de overlegvergadering aanwezig, dan wel uitgenodigd waren. In dit opzicht is het middel onontvankelijk bij gebrek aan belang. De personen die de verzoekende partijen in dat verband vermelden mogen dan wel een administratief beroep bij de verwerende

partij hebben ingediend, zij hebben geen beroep bij de Raad ingesteld. De verzoekende partijen hebben er geen belang bij de eventuele schending in te roepen van procedurele waarborgen die aan andere personen toekwamen.

3.

De verzoekende partijen klagen er verder over dat zij de nota met de milderende voorstellen van de eerste tussenkommende partij op de overlegvergadering niet naar behoren hebben kunnen inzien. In dit opzicht is het middel eveneens onontvankelijk, nu uit niets blijkt dat de verzoekende partijen tijdig geprotesteerd hebben omdat zij geen of onvoldoende tijd hadden om van de nota kennis te nemen. De grief is eveneens ongegrond, nu de verzoekende partijen buiten de blote bewering dat zij niet naar behoren kennis konden nemen van de nota, geen enkel bewijskrachtig element ter ondersteuning bijbrengen.

4.

De verzoekende partijen klagen er nog over dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar opnieuw om advies gevraagd had moeten worden na de geluidsmetingen van 6 mei 2011.

De relevante passage uit het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar luidt als volgt: *“Zonder de resultaten van de geluidsstudie kan de aanvraag vooralsnog niet gunstig worden beoordeeld. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt dan ook voor om het beroep gegrond te verklaren en de vergunning te weigeren.”*

De verwerende partij kende de resultaten van de geluidsstudie vooraleer zij de bestreden beslissing nam. Op grond hiervan kon zij van oordeel zijn dat zij over alle pertinente informatie beschikte om met kennis van zaken ook over het aspect geluidshinder een beslissing te kunnen nemen, zodat een bijkomend, overigens niet bindend advies, van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overbodig was.

5.

Tenslotte verwijten de verzoekende partijen aan de verwerende partij machtsoverschrijding te hebben gepleegd, omdat een gunstige beslissing over de aanvraag haar goed zou uitkomen, omdat de provincie aanzienlijke subsidies aan de eerste tussenkommende partij gegeven zou hebben.

De grief mist elke grondslag. De verzoekende partijen brengen zelfs geen begin van bewijs aan voor hun bewering dat de provincie aanzienlijke subsidies aan de eerste tussenkommende partij heeft gegeven, en zelfs in de veronderstelling dat er subsidies zouden zijn toegekend, tonen zij geenszins aan dat die subsidies een determinerend motief geweest zijn voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is deels onontvankelijk en voor het overig ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de [REDACTED] en van het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.

3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 525 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 3 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Marc BOES, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Thibault PARENT, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Thibault PARENT

Marc BOES